SONČNA VRATA

Sončna vrata pripeljejo posameznika na pot ljubezni in modrosti. Kdor v sebi odkrije ta Dva čudovita bisera lahko spozna skrivnost celotnega vesoljnega reda, od najmanjših zakonitosti, pa vse do prasvetlobe večnega ognja, kateri napaja vso neskončnost.

Onosmil Zlatobor

126. OBJAVA

21. marec 2018

ANTIKRIST IN NJEGOVI PREDHODNIKI

»Kaj misliš, ali bodo te kosti oživele?«

JEZUS Govori:

»Sprašujem te, kot je Gospod vprašal Ezekiela: „Kaj misliš, ali bodo te kosti oživele?“« Jaz odgovarjam kot Ezekiel: »Ti to veš, Gospod Bog«, ker razumem, da je beseda »kosti« tu rabljena v pomenu »ljudje«. Razumem, da me Jezus tokrat ne sprašuje, ali bodo mrtvi vstali poslednji dan. To je stvar vere, o tem ni nikakršnega dvoma. On imenuje »kosti« ubogo človeštvo, v tej naši dobi, ki ga je sama snov in nič Duha. To mi je jasno, kajti, kot sem vam že tolikokrat razložila, ko me Bog vzame za svojega glasnika, se moje umevanje razširi in se dvigne do stopnje, ki je veliko višja, kot je običjno dana človeku. In jaz »vidim«, »slišim«, »dojemam« po DUHU.

JEZUS se smehlja, ko vidi, da sem razumela njegovo vprašanje, in razlaga: »Tako je. Od ljudi so sedaj ostale samo še kosti, poapnele razvaline, težke, mrtve, pogreznjene v smrdljive brazde pregreh in krivoverskih zmot. Duha ni več. Duha, ki je počelo življenja v telesu in življenja v večnosti. Duha, po katerem se človek loči od živali. Človek je ubil samega sebe, ko je ubil svoj najboljši del. Kaj je torej ostalo: Stroj? Žival? Truplo? Da, vse troje.

Stroj je postal človek zato, ker izpolni svoj dan kot naprava, ki deluje zgolj mehansko. Ta naprava mora delovati, ker jo k temu silijo njeni sestavni deli, ki so pognani v tek. Toda dela, ne da bi razumela lepoto tega, kar počne. Tako tudi človek: vstane ali se zlekne po jedi, delu, sprehodu, pogovoru, ne da bi čutil lepoto ali grdobijo tega, kar dela. Prav zato, ker je brez duha, zanj ni več ne lepega ne grdega, ne dobrega ne hudega.

Človek je postal žival, ker se zadovolji s tem, da spi, jé, zbira salo v telesu in zaloge v brlogu. To pa ni niti več niti manj, kot dela žival, kateri je to smisel življenja in polnost bivanja in pri kateri je mogoče opravičiti vse sebičnosti in krutost s tem nizkotnim in surovim zakonom potrebe po plenjenju, da se nasiti.

Človek je postal mrtvec, ker je prisotnost duha v telesu tisto počelo, zaradi katerega pravimo o človeku, da je živ. Ko izdahne dušo, se spremeni v truplo. Resnično, sedanji človek je mrtvec, ki ga drži v pokončni drži in v gibanju samo čar mehanike ali hudobca. V resnici je truplo.

A jaz pravim: „Glejte, pošiljam DUHA v vas, suhe kosti, da oživite. S kitami vas obdam in storim, da zraste na vas meso, prevlečem vas s kožo ter dam v vas DUHA in oživite. Tedaj spoznate, da sem JAZ Gospod.“ Da, prav to bom storil. Prišel bo čas, ko bom spet imel ljudstvo „Živih“ in ne trupel.

Medtem pa, glejte, dajem najboljšim – ne mrtvim, ampak tistim, ki jih je sama kost zaradi pomanjkanja duhovne hrane, kruh svoje besede. Nočem, da bi umrli od izčrpanosti. To je hranilna mana, ki vam ob enem s sladkostjo daje moči. O, hranite se z njo, otroci moje ljubezni in moje žrtve. Zakaj moram gledati, da je toliko lačnih, ko je Odrešenik pripravil toliko kruha zanje? Hranite se, dvignite se na noge, stopite iz grobov. Prebute se iz omrtvelosti, odtrgajete se od pregreh sveta, pridite k spoznanju, pridite „prepoznati" OČETA, svojega Boga.

Povedal sem vam na začetku in na sredi te tragične vojne in vam ponavljam: „To je ena izmed vojn, ki pripravljajo Antikristovo obdobje." Zatem bo prišla doba Živega Duha. Blagor tistim, ki se bodo pripravili, da jo sprejmejo.

Nikoli ne recite: „Nas ne bo tu." Vseh res ne, ne bo vseh nas. Vendar je neumnost in proti ljubezni misliti samo nase. Od brezbožnih očetov se rodijo brezbožni otroci. Od omrtvelih očetov omrtveli otroci. In oni, vaši otroci in otroci vaših otrok, bodo ob tisti uri zelo potrebivali duhovne moči. Končno je to zakon človeške ljubezni, da poskrbiš za dobro otrok in vnukov. Ne boditi manj skrbni za to, kar je duhovnega, kot ste za to, kar je od tega sveta! Kakor dajete svetne dobrine otrokom ali si prizadevate, da bi jim dajali, da bi imeli bolj vesele dni kot vi, se potrudite, da jim boste dajali v dediščino duhovno moč, da bi si mogli z njo pomagati in jo pomnožiti, da bi jo imeli v izobilju, ko bo Luciferjeva toča v zadnjih bitkah sveta tako divje bičala človeštvo, da se bo le-to spraševalo, ali ni v peklu bolje.
Pekel! Doživelo ga bo. Potem bodo za zveste duhu prišla Nebesa – prišla bo Zemlja, ne zemlja – Nebeško kraljestvo.«

»Midva, beseda in duh, še delujeva in ljubiva, da bi vas rešila«

SVETI DUH govori:

»Jaz sem Tolažnik. Tolažim tiste, ki jih slabi strah in muči današnji dan. Sem tisti, ki ozdravlja in sladi grenkosti Besede, ki govori resnico; le-ta je danes pregrenka.

Ta dan je zmagoslavje Ljubezni, tako, kot je Božič njeno najvišje razodetje. Božič je namreč začetek odrešenja, ki je delo dejavne Božje ljubezni, medtem ko je Veliko noč izpolnjeno odrešenje, zmaga Življenja nad Smrtjo, ki jo je ljubezen izbojevala s prostovoljno daritvijo. To se je zgodilo, da bi vam dala Življenje. Po tem dejanju mi je bilo omogočeno, da sem prišel v vas, ki ste postali spet posvečeni, tokrat s krvjo Boga Sina. Prišel sem, da bi vas ponovno združil z Bogom Očetom, z Ljubeznijo, brez katere Bog ne more biti v vas in ne vi v Bogu. Na ta dan (Veliko noč) prihajam, da ti povem: še zaupaj. Četudi se zdi vse izgubljeno, zaupaj. Čeprav bruha brezno Zla svoje demone, da bi raztrgali Zemljo in jo oplodili, da bi rodila Antikrista, in čeprav se zdi, da se po odločitvi Očeta, od katerega izhajava, zapira nebesni svod, midva, Beseda in Duh, še delujeva in še ljubiva, da bi vas rešila in branila. Jaz-Ljubezen in Beseda-Ljubezen, Jaz-Posvečenje in Beseda-Odrešenje ne odnehava: V vaše dobro eden izliva zasluženje svoje Krvi, drugi karizme svoje moči. Zaupaj. Ljubezen je vedno zmagala.«

»Znanost, ki zanika Boga odpira pot Antikristu«

JEZUS govori:

»Malo stvari je, ki bi jih lahko tako strogo obsojal kot racionalizem, ki Vero razdeviči, onečašča in ubija, pravim Vero z veliko začetnico, ker mislim pravo Vero, absolutno, kraljevsko. Obsojam ga kot morilca, ki so ga najeli proti meni. Ubija me v Srcih in je pripravil in še pripravlja prežalostne čase za Cerkev in za svet.

Še nekatere druge stvari sem preklel. Toda nobene ne bom preklel tako kot to. To je bilo seme, iz katerega so izšli drugi, še drugi in spet drugi strupeni nauki. To je zahrbtnež, ki odpira vrata sovražniku. Odprl je namreč vrata Satanu, ki ni nikoli tako na veliko kraljeval, kot kraljuje, odkar vlada racionalizem. Rečeno je: „Vendar, ali bo Sin človekov, ko bo prišel, še našel vero?“ Racionalizem opravlja svoje delo. Jaz pa bom opravil svoje.

Blagor njim, ki zapirajo vrata grehu in strastem in znajo enako zapreti vrata notranjega templja pred znanostjo, ki zanika, in živijo sami s Samim, ki je Vse, prav do zadnjega.

Kakor resnično živim, ti povem, da bom privil na Srce nesrečnika, ki je napravil človeški zločin – le če se ga je pokesal in zmeraj priznaval, da Jaz vse zmorem. Za tiste pa, ki v imenu kake doktrine ali znanstvene resnice tajijo nadnaravno v razodetju, ki ga dajem po Očetovi volji, bom imel obraz Sodnika.

Kar zadeva duhovnikova vprašanja o zadnjem nasprotniku: pustimo Grozoto zavito v senco skrivnosti. Nič vam ne bi koristilo, če bi spoznali nekatere stvari. Dobri bodite in pika! Svojo dobroto darujte takoj kot aro z namenom, da skrajšate vladanje posašti nad Adamovim rodom.

Tako kruta bo zverinska vlada Sovražnikovega sina - „sina ne po hotenju mesa“, ampak po hotenju duha, ki je dosegel vrhunec in globino poistovetenja s Satanom – da bo vsaka minuta dolga kot dan, da bo vsak dan leto, da bo vsako leto stoletje za tiste, ki bodo preživljali tisto uro. Pred Bogom pa je vsako stoletje tisočinka sekunde, kajti večnost je prebitek časa, katerega trajanje nima meja. Tako brezmejna bo tista grozota, da je tema najbolj mračne noči za vanjo potopljene človeške otroke v primerjavi z njo luč opoldanskega Sonca.

Ime bi mu lahko bilo „Zanikovalec“, kajti zanikal bo Boga, uničeval Življenje, zanikal vsako vrednoto, vse. Vse, vse, vse.

Mislite, da ste že v tem času? O reveži! Le kot oddaljeno grmenje je to, kar doživljate. Tedaj bo udarec strele nad glavo.

Bodite dobri, Moje Usmiljenje je nad vami.

Maria Valtorta: Antikrist in njegovi predohodniki (str. 42 – 50)